

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Igor Zgoliński

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **D. R.**

skazanego na karę dożywotniego pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 2 pkt 1 i 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 8 września 2021 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 września 2005 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającego częściowo wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 września 2004 r., sygn. akt III K [...]

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania;

2. zwolnić D. R. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania wznowieniowego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 14 września 2004 r., sygn. akt III K [...], uznał w pkt 1 oskarżonego D. R. za winnego popełnienia przestępstwa „z art. 148 § 2 pkt 1 i 2 k.k. i art. 197 § 3 k.k. i art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.”, za co wymierzył oskarżonemu karę dożywotniego pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł. Sąd ustalił, że czynu tego D. R. dopuścił się działając wspólnie i w

porozumieniu z M. P. oraz z inną ustaloną osobą. Nadto, w pkt 2-15 wyroku, D. R. został uznany za winnego popełnienia innych czynów zabronionych (m.in. z art. 197 § 3 k.k., art. 280 § 2 k.k., art. 204 § 4 k.k., art. 258 § 3 k.k.), za które Sąd Okręgowy jednostkowo wymierzył mu kary bezwzględnego pozbawienia wolności lub kary grzywny. Sąd ten, na podstawie art. 85 k.k. i art. 88 k.k., orzekł wobec D. R. karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności (pkt 45 wyroku), z tym ustaleniem, iż może być on warunkowo przedterminowo zwolniony po odbyciu 35 lat kary pozbawienia wolności (pkt 46 wyroku). Karę łączną grzywny ustalono w wymiarze 300 stawek dziennych, określając wartość jednej stawki na kwotę 50 zł. Przedmiotowym wyrokiem objęci zostali także inni oskarżeni, w tym ww. M. P..

Sąd Apelacyjny w [...] – po rozpoznaniu apelacji wniesionych m.in. przez obrońcę D. R. oraz prokuratora – wyrokiem z dnia 9 września 2005 r., sygn. akt II AKa [...], zmienił ww. wyrok Sądu Okręgowego w pkt 2 jego części dyspozytywnej, przyjmując art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. za podstawę wymiaru orzeczonej w tym punkcie kary pozbawienia wolności (zamiast art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.). W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek adw. Z. K. Ś. – obrońcy z wyboru skazanego D. R. – o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 września 2005 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającego częściowo wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 września 2004 r., sygn. akt III K [...]. Wnioskodawca jako podstawę wznowienia w pierwszej kolejności wskazał *„fakty i dowody, które odnoszą się do zakresu prawa procesowego oraz prawa materialnego, a które pozwalają na przyjęcie tezy, że D. R. nie popełnił czynu, który został mu przypisany jako sprawcy w wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 września 2004 r. oraz Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 września 2005 r. – art. 148 pkt 2 kpk”* (określenie jednostki redakcyjnej wymienionego przepisu podano za autorem wniosku – uwaga SN).

Obrońca wskazał, że podstawami wznowienia postępowania są:

1) nowy fakt *„wynikający z (...) naruszenia przepisów postępowania”*, tj. art. 321 § 1 k.p.k., ze wskazaniem pominięcia wniosków dowodowych oraz oświadczeń składanych przez D. R. w toku śledztwa; wskazanie dowodów niewinności oraz

faktów, które dawały podstawę do umorzenia śledztwa na pierwszym etapie odnośnie do zarzutów popełniania „czynów z art. 148 par. 1 i 2 kk, art. 280 par. 2 kk”;

2) nowy dowód z protokołu zamknięcia śledztwa – okoliczność wydania postanowienia o zamknięciu śledztwa, podczas gdy brak było podstaw do wydania takiego postanowienia, skoro podejrzany zgłaszał wnioski dowodowe, nie przyznał się do winy, przedstawił dalsze dowody, które wykluczały jego odpowiedzialność za „czyny z art. 148 kk, art. 280 kk”;

3) nowy wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań J. R. na potwierdzenie faktu, że *„D. R. nie spowodował obrażeń ciała, które spowodowały utratę życia pokrzywdzonej”*;

4) „nowy środek dowodowy z art. 201 kpk” – opinia biegłych sądowych z zakresu psychologii i psychiatrii na okoliczność ustalenia stanu zdrowia psychicznego M. P. (w związku z odnotowaną zmiennością jego wyjaśnień w toku postępowania);

5) nowy dowód w postaci opinii biegłych sądowych z Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu M. w W. na okoliczność ustalenia *„czasu zgonu pokrzywdzonej oraz warunków w jakich doszło do zatrzymania akcji serca oraz do zaprzestania pracy mózgu”*;

6) nowe dowody w postaci orzeczeń wydanych w sprawach:

- Sądu Rejonowego w W. o sygn. V K [...], oskarżona I. C.;
- Sądu Rejonowego w W. o sygn. V K [...], oskarżona K. B.;
- Prokuratury Rejonowej w W. o sygn. PR Ds. [...], pokrzywdzony D. R.;
- Sądu Rejonowego w W. o sygn. V Kp [...], pokrzywdzony D. R.;
- Prokuratury Rejonowej w W. o sygn. PR 2 Ds. [...], z zawiadomienia D. R.;
- Prokuratury Rejonowej w W. o sygn. „PRko – [...]”, pokrzywdzony D. R..

Obrońca, powołując się na art. 546 k.p.k. w zw. z art. 97 k.p.k., wniósł o:

1) *„przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych psychologa i psychiatry na ustalenie faktu przyczyn wyjaśnień oskarżonego M. P. i taktyki psychologicznej złożenia wyjaśnień skrajnie obciążających D. R. oraz przyczyn ewolucji tych wyjaśnień w miarę postępu przebiegu postępowania od pierwszych czynności w śledztwie aż do daty rozprawy apelacyjnej”*;

- 2) „przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych Zakładu Medycyny Sądowej w W. dla ustalenia rzeczywistej daty ustania funkcji życiowych pokrzywdzonej D. J. oraz wskazania precyzyjnego w jakim czasie ustały funkcje życiowe a to zatrzymanie akcji serca i tzw. śmierć mózgowa”;
- 3) przeprowadzenie dowodu z akt sprawy prowadzonej przed Sądem Rejonowym w W. o sygn. II K [...], wyjaśniając, że oskarżony K. w tej sprawie wskazał, iż wcześniej złożone zeznania obciążające są nieprawdziwe, podając fakty dotyczące śledztwa oraz przebiegu czynności procesowych oraz motywy, którymi kierował się świadek F.;
- 4) przesłuchanie funkcjonariuszy Policji – M. S. i M. S., na okoliczność sporządzenia notatek operacyjnych.

W uzasadnieniu wniosku obrońca podniósł nadto, że postępowanie w przedmiotowej sprawie powinno zostać wznowione również na podstawie art. 540 § 3 k.p.k.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 września 2005 r. oraz wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 września 2004 r. i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, względnie *„uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 września 2005 r. w stosunku do D. R. i uniewinnienie go od przypisanych czynów z art. 148 kk i art. 280 par. 2 i innych”*.

Prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o oddalenie wniosku obrońcy o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy jest oczywiście bezzasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed odniesieniem się do merytorycznej treści złożonego wniosku, niezbędne jest zaakcentowanie, że wznowienie postępowania stanowi instytucję prawną o charakterze wyjątkowym, należącą do kategorii nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Mechanizm ten służy sanowaniu prawomocnie zakończonych postępowań sądowych, które obarczone są określoną wadą prawną, a warunkiem jego uruchomienia jest wykazanie, że zaistniała określona w ustawie przesłanka do wznowienia postępowania. Zamknięty katalog tych przesłanek ujęty został w

przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Oznacza to, że wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania nie następuje na skutek jakiegokolwiek zastrzeżenia strony – w szczególności zarzutów sprowadzających się do kwestionowania przyjętych przez sąd ustaleń faktycznych i wspierających je dowodów – lecz wyłącznie w konsekwencji wystąpienia sytuacji, która odpowiada treści art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. bądź art. 540b k.p.k. Wykazanie tej okoliczności obciąża wnioskodawcę, nie działa bowiem w tym postępowaniu zasada ciężaru dowodu wynikająca z zasady domniemania niewinności, skoro została ona obalona prawomocnym wyrokiem skazującym. Postępowanie wznowieniowe – co w sposób szczególny należy uwypuklić – nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji.

W pierwszej kolejności zauważenia wymaga, że autor wniosku – mimo żądania w sprawie D. R. wznowienia postępowania w całości – przedstawioną argumentację odnosi wyłącznie do czynu, który został przypisany wyżej wymienionemu w pkt 1 wyroku skazującego, tj. wypełniającego dyspozycję art. 148 § 2 pkt 1 i 2 k.k. i in.

W złożonym wniosku obrońca D. R. odwołuje się co prawda do treści art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., wskazując m.in. ten przepis jako podstawę wznowienia postępowania, tyle tylko, że opisywane przez skarżącego okoliczności, mające stanowić powód ewentualnego wzruszenia prawomocnych wyroków, w żaden sposób nie odpowiadają sytuacji wymienionej w ww. przepisie, co świadczy o pozorności działania wnioskodawcy w tym zakresie i wyłącznie formalnym przywołaniu podstawy wznowienia postępowania. Przechodząc do istoty tego zagadnienia należy przypomnieć, że zgodnie z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeśli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. W kontekście omawianego wniosku koniecznym jest wyjaśnienie, że przez nowy dowód należy rozumieć każdy dowód, z którym sąd nie zapoznał się w toku procesu, i którego możliwość przeprowadzenia ujawni się po jego

prawomocnym zakończeniu. Podstawą wniosku może więc być zarówno nowe źródło dowodowe, jak też nieznany środek dowodowy, w istocie chodzi bowiem o treść tego dowodu. Z kolei nowy fakt to zarówno nowa, nieznana dotąd okoliczność, która wynika z nowych dowodów, ale także nieznana dotąd okoliczność, która wynika ze znanych uprzednio źródeł dowodowych. Istotnym jest przy tym zastrzeżenie, że nowe fakty nie mogą być ustalone na podstawie poprzednio przeprowadzonych dowodów (zob. J. Matras [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. II, red. K. Dudka, Warszawa 2020, art. 540). Tymczasem obrońca skazanego, występując jako podmiot profesjonalny, w złożonym wniosku jako nowy fakt w sprawie podaje pominięcie wniosków dowodowych oraz oświadczeń składanych przez D. R. w toku śledztwa, a za nowy dowód uznaje protokół zamknięcia śledztwa, podkreślając, że postanowienie o zamknięciu tego etapu postępowania wydane zostało mimo zgłaszanych przez podejrzanego wniosków dowodowych, których przeprowadzenie wykluczyłoby jego odpowiedzialność „za czyny z art. 148 kk i 280 kk”. Lektura tej części wniosku wskazuje, że jego przedmiotem obrońca uczynił kwestie, które zdecydowanie zaliczyć należy do kategorii ewentualnych uchybień procesowych w postępowaniu przygotowawczym, nie zaś do okoliczności nawiązujących do przesłanki wznowieniowej z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Ewentualne naruszenie norm procesowych w toku śledztwa mogło stanowić materię zarzutów zwykłego środka odwoławczego (apelacji), o ile tego rodzaju uchybienie przeniknęło do postępowania sądowego i w tym postępowaniu nie zostało konwalidowane, mając wpływ treść orzeczenia wydanego przez sąd. Stanowisko skarżącego – w zaprezentowanym wyżej zakresie – nie mogło zatem zostać uznane za okoliczność mogącą doprowadzić do uwzględnienia złożonego wniosku.

Oczywiste jest także, iż w istotę przesłanki wznowieniowej z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. w żaden sposób nie wpisuje się również ta część argumentacji rozpoznawanego wniosku, w której obrońca domaga się przeprowadzania określonych dowodów, tj. dowodu z zeznań J. R., dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu psychologii i psychiatrii celem ustalenia stanu zdrowia psychicznego M. P. (który złożył wyjaśnienia obciążające D. R.), jak również dowodu z opinii biegłych medyków sądowych na okoliczność ustalenia czasu zgonu

pokrzywdzonej oraz warunków, w jakich doszło do zatrzymania akcji jej serca oraz do zaprzestania pracy mózgu. Należy tu wskazać, że dowód z zeznań J. R., jak też dowód z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej (Zakładu Medycyny Sądowej Akademii M. w W.) zostały przeprowadzone w postępowaniu karnym i ocenione przez sąd właściwy do merytorycznego rozpoznania sprawy, a wynik tej oceny poddany został kontroli sądu odwoławczego. Co istotne, sąd pierwszej instancji – dokonując wszechstronnej i drobiazgowej analizy materiału dowodowego – podał z jakich powodów odmówił wiarygodności zeznaniom J. R. (ojca skazanego), sam zaś obrońca nie wskazał przy tym, aby aktualnie z tego źródła dowodowego miały wynikać jakiekolwiek nowe, nieznane przedtem okoliczności. Również wnioski płynące z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej nie były kwestionowane tak przez sądy obu instancji, jak też w apelacji wniesionej na korzyść skazanego. Także w tym przypadku obrońca domagając się wywołania nowej opinii w tym przedmiocie (i to po upływie 20 lat od zabójstwa pokrzywdzonej), nie czyni nawet próby wykazania nowych okoliczności, które z dużym prawdopodobieństwem wskazywałyby, że dokonane w sprawie ustalenia faktyczne w zakresie przypisanej D. R. zbrodni zabójstwa, są wadliwe. Argumentacja wniosku o wznowienie postępowania wskazuje też, że obrońca wnioskując o przeprowadzenie dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej w odniesieniu do osoby M. P., w sposób ewidentny zmierza do prostego zanegowania sądowej oceny dowodu z jego wyjaśnień, która to ocena – co należy podkreślić – dokonana została w sposób szczegółowy i również krytyczny, z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego, w tym depozycji innych przesłuchanych w sprawie osób oraz opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej. Sąd Okręgowy miał też na uwadze zmienność relacji M. P. i próby jego dążeń do zminimalizowania swojej odpowiedzialności karnej – i te elementy uczynił również przedmiotem uzasadnienia wyroku, wyjaśniając powody przyznania bądź powody odmowy przyznania waloru wiarygodności poszczególnym wersjom zabójstwa D. J., które przedstawione zostały przez M. P. w toku postępowania karnego. Wypada przy tym zaznaczyć, że wyżej wymieniony był w sprawie opiniowany przez biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa, a zajęte przez tych specjalistów stanowisko nie stanowiło podstawy do powzięcia wątpliwości istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wymaga natomiast odrębnego

komentarza okoliczność, że obrońca powołując – jako „*nowe dowody*” – orzeczenia z innych postępowań sądowych lub przygotowawczych, rzeczonej kwestii w ogóle nie wyjaśnił i nie uzasadnił. Nie sposób więc ocenić, jakie znaczenie te właśnie orzeczenia miałyby mieć dla oceny wystąpienia przesłanek wznowienia postępowania w niniejszej sprawie.

Należy zauważyć, że merytoryczna treść złożonego wniosku – jak wynika z powyższego – ukierunkowana została przede wszystkim na poszukiwanie dowodów w postępowaniu wznowieniowym, a przecież to na wnioskodawcy – skoro powołuje się na podstawę z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. – ciąży obowiązek wskazania nowych dowodów w rozumieniu tego przepisu. Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie jasno stwierdza, że postępowanie wznowieniowe nie służy poszukiwaniu dowodów, a jedynie ocenie tego, czy nowe dowody lub fakty przedstawione przez wnioskodawcę, dają podstawę do wznowienia postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2020 r., V KO 33/20, LEX nr 3168924). Nadto, nowe fakty czy dowody wskazywać mają na zaistnienie wysokiego prawdopodobieństwa błędu sądowego w zakończonym prawomocnie postępowaniu. Innymi słowy, muszą stwarzać duże prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania, albo skazania go za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą niż to, za które go skazano (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 27/18, LEX nr 2490299). Tymczasem istotą rozpoznawanego wniosku są wyłącznie subiektywne wątpliwości strony co do poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, oparte zresztą na tendencyjnym stanowisku obrońcy, że skazany przypisanej mu zbrodni nie popełnił. Wnioskodawca swoje wystąpienie sprawdził w istocie do zakwestionowania wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego, żądając – na co sam wprost wskazał – ponownej weryfikacji materiału dowodowego i przeprowadzania kolejnych dowodów, lecz tego rodzaju argumenty – jak już wskazano powyżej – na forum postępowania wznowieniowego nie mogą odnieść zamierzonego przez obrońcę skutku. Przedstawiona we wniosku motywacja charakterystyczna jest dla zarzutów apelacyjnych, albowiem to sąd odwoławczy – w ramach kontroli instancyjnej – uprawniony jest do weryfikacji czy ocena materiału dowodowego nie została dokonana przez sąd pierwszej instancji wadliwie

(z naruszeniem reguł przewidzianych w art. 7 k.p.k.), jak również do badania czy w sprawie występują niedające się usunąć wątpliwości, które winny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego (art. 5 § 2 k.p.k.) – a takie w istocie zarzuty w przedmiotowym wniosku formułuje skarżący.

Skoro rolą wnioskodawcy jest wykazanie, że zachodzą przesłanki do wznowienia postępowania, a obrońca w niniejszej sprawie podważa *de facto* ustalenia faktyczne w oparciu o hipotetyczną jedynie możliwość przeprowadzenia odmiennej oceny dowodu, to w tym stanie rzeczy wniosek o wznowienie postępowania – w zakresie wyżej omówionym – nie mógł zostać uwzględniony. Nie zachodziła zatem potrzeba przeprowadzenia czynności sprawdzających w trybie art. 97 k.p.k. w zw. z art. 546 k.p.k. Wypada wyjaśnić, że realizacja tych czynności ma służyć wyłącznie weryfikacji podstaw wznowienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż czynności sprawdzających nie przeprowadza się w celu poszukiwaniu nowych dowodów przez organ orzekający w przedmiocie wznowienia, gdyż służą one tylko i wyłącznie procesowej weryfikacji faktów przytoczonych we wniosku o wznowienie, jeżeli zarówno treść, jak też istota tych faktów wskazują na wysokie prawdopodobieństwo wadliwości zapadłego w sprawie orzeczenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 29 września 2010 r., IV KO 55/10, LEX nr 843825; 16 marca 2016 r., II KO 2/16, LEX nr 2002525). Tymczasem rozpoznawany w niniejszej sprawie wniosek o wznowienie – jak już wykazano – nie zawiera tego rodzaju nowych dowodów lub faktów, które wskazywałyby na wysokie prawdopodobieństwo dopuszczenia się pomyłki sądowej i wydania błędnego wyroku, skutkującego niesłusznym przypisaniem skazanemu przestępstwa.

Brak jest również podstaw do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie zaistniała sytuacja określona w art. 540 § 3 k.p.k., na którą to przesłankę wznowienia postępowania wskazał obrońca w uzasadnieniu wniosku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że warunkiem zastosowania przepisu art. 540 § 3 k.p.k. jest istnienie rozstrzygnięcia wydanego w sprawie skazanego lub rozstrzygnięcia odnoszącego się do innej osoby, lecz stwierdzającego tożsame okoliczności faktyczno-prawne naruszenia przepisów prawa międzynarodowego. Nie czyni natomiast zadość temu wymogowi powoływanie się przez wnioskodawcę

na naruszenie przepisów Traktatu o Unii Europejskiej, Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, czy powołanie się na orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości bez wskazania, że spełniają one wymóg określony w przepisie art. 540 § 3 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt III KO 24/18, LEX nr 2496266). W niniejszej sprawie wnioskodawca nie wskazał na jakiekolwiek rozstrzygnięcie organu międzynarodowego w rozumieniu art. 540 § 3 k.p.k., z którego wynikałaby potrzeba wznowienia postępowania na korzyść D. R.. Również zatem i w tym zakresie stanowisko obrońcy o konieczności wznowienia postępowania jest całkowicie bezzasadne.

Biorąc pod uwagę wszystkie podniesione powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy stwierdził brak podstaw do wznowienia postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...). z dnia 9 września 2005 r., sygn. akt II AKa (...). Wypada krytycznie zauważyć, że wniosek o wznowienie postępowania pochodzący od fachowego podmiotu, jakim jest adwokat, powinien w pełni odpowiadać regułom prawnym i rzeczywiście – a nie jedynie pozornie – odnosić do przesłanek określonych w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego. Szczególne podstawy wznowienia postępowania wymagają określonej wiedzy prawniczej i umiejętności oceny czy takie postępowanie może zostać zainicjowane. Właśnie z tego powodu ustawodawca określił, że wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika (art. 545 § 2 k.p.k.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.